

postupitel a postupník — zamýšlely, by právním jednáním byla převedena z postupitele na postupníka věřitelova oprávnění. Soudem první stolice bylo zjištěno, a odvolací soud si osvojil toto zjištění, že Anna M-ová zažalovanou pohledávku žalobci dne 6. prosince 1927 postoupila a že při tomto postupu se žalobcem ujednala, že žalobce ponese procesní útraty a že obdrží z vymáhané jistiny určité procento — pravděpodobně 20% — a zbytek, že jí vydá. Dovolací soud uznal, že se tím mezi oběma uskutečnil postup k inkassu. Pro právní názor odvolacího soudu, že šlo o zastřené zmocnění, není v jeho zjištěních opory. Právem uvádí dovolatel, že kdyby Anna M-ová skutečně jen mínila ho zmocniti, by zažaloval spornou pohledávku, a kdyby se mu zavázala jen pro případ, že zvítězí ve sporu, že ho nepřiměřeně vysoko odmění, že i pak by zůstala nevyřízena otázka rizika pro případ, že by podlehl ve sporu a musil platiti procesní útraty, jakož i právem uvádí, že i poukaz k jeho pro tuto rozepři nabytému právu chudých jest nepřipadný, poněvadž právo chudých by ho nesprošťovalo povinnosti, by zaplatil procesní útraty. Uznal tedy dovolací soud, že žaloba zamítnuta byla se žalobním žádáním soudy nižších stolic pro nedostatek aktivního oprávnění žalobcova neprávem, proto důvodnému dovolání vyhověl a rozsudky soudů nižších stolic zrušil, neboť bude potřebí obíratí se dalším procesním materiálem, od čehož oběma soudy bylo upuštěno jen z důvodu jejich nesprávného právního posouzení.

Čís. 9911.

Pojišťovací smlouva.

Skladiště vystavené na cizím pozemku se svolením jeho vlastníka s tím, že jest stavebník smluvně zavázán, by stavení po skončení základního právního poměru odstranil, jest pro obor pojišťovacího práva považovati za věc nemovitou.

(Rozh. ze dne 10. května 1930, Rv I 1403/29).

Za sporu o zaplacení pojišťovací premie vznesla žalující pojišťovna mezitímní návrh na zjištění, že pojišťovací poměr ohledně skladiště jest po právu. Žalovaný namítl, že žaloba byla podána opožděně, takže pojišťovací poměr zanikl; dále namítl, že žalovaný v srpnu 1927 koupil skladiště od Bertolda R-a, že se však dozvěděl o pojištění svého předchůdce teprve 17. září, načež ihned oznámil žalobkyni doporučeným dopisem ze dne 21. září 1927, že pojištění R-ovo nepřevzal. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl mezitímnímu určovacímu návrhu, dospěv k závěru, že žalovaný podal oznámení podle § 65, druhý odstavec, pojišť. řádu opožděně. V otázce, zda jest skladiště pokládati za věc nemovitou, uvedl v důvodech: Podle údajů žalovaného jako strany zjistil soud, že žalovaný koupil od Bertholda R-a v srpnu 1927 skladiště vystavené na pozemku státních drah. Toto skladiště jest pokládati za příslušenství pozemku podle § 297 obč. zák., tudíž za věc nemovitou.

Není rozhodné vnější spojení s věcí hlavní, nýbrž určení vůlí vlastníka, které může býti později zase zrušeno (rozhodnutí ze dne 29. září 1914 čís. 4970 z roku 1915 otisknuté pod 5 u § 297). Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, mimo jiné z těchto důvodů: Pokud jde o otázku, zda jest skladiště považovati za věc movitou či nemovitou, nemůže býti podle názoru odvolacího soudu vážných pochybností o tom, že jde o věc nemovitou ve smyslu § 297 obč. zák. Podle tohoto zákonného ustanovení patří k věcem nemovitým i věci, které byly provedeny na pozemku v úmyslu, by na něm trvale zůstaly, jako domy a jiné budovy se vzdušným prostorem kolmo nad nimi se nalézajícím. Protože tu jde o skladiště (o kolnu), které jest pevně spojeno s půdou a které zřejmě trvale tak zůstane, vyplývá z toho, že toto skladiště (tuto kolnu) je považovati za věc nemovitou ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Ostatně přichází v úvahu i to, že pojem nemovitosti vykládati je s ohledem na ustanovení pojišťovacího nařízení samého a že podle ustanovení tohoto nařízení skladiště má platiti za nemovitost. Toto vyplývá již z rozlišování jednotlivých předmětů pojištění, jak jest uvedeno v § 76 poj. nař. V odstavci prvním tohoto ustanovení mluví se výslovně jen o budovách, které jest považovati za nemovitosti ve smyslu tohoto pojišťovacího nařízení. Tomu nasvědčuje výpočet ostatních předmětů pojištění v ostatních odstavcích (2) až (4).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

V oboru pojišťovacího práva, kde zákon mluví o věcech nemovitých (§ 64 zák. ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. o pojišťovací smlouvě) a o věcech movitých (§ 67 téhož zákona) vyrozumívá tím tělesné (hmotné) věci nemovité, pod těmito tedy věci, které svou přirozenou povahou jsou nemovité, a tělesné věci movité, u těchto tedy nikoli práva za movité věci (§ 298 obč. zák.) považovaná. Třebaže tedy lze připustiti, že skladiště vystavené se svolením vlastníka na jeho, tedy na cizím pozemku, při čemž stavebník jest smluvně zavázán, by stavení po skončení základního právního poměru odstranil, podle okolností případu nemusí býti nemovitou věcí v právním smyslu, — pro obor pojišťovacího práva (srovn. zejména § 65 (3) cit. zák.) jest sporné skladiště považovati za nemovitou věc, neboť nemovitou věcí jest svou přirozenou povahou a za nemovitou věc bylo považováno i smluvníky, jakž zjevno z pojišťovacího návrhu, v němž pojistník skladiště to popsal na otázku »Benennung der einzelnen Gebäude nach ihrer Bestimmung« slovy »Am Depotplatz 3. Magazin«, a v němž otázku, »Wessen Eigentum sind Grund und Boden, auf dem die Gebäude errichtet sind« odpověděl slovy »Mein Eigentum«, což je také zjevno z polizze k tomuto pojišťovacímu návrhu se přimykající. Nejsou tedy dovolacími vývody vyvráceny správné, věci i zákonu vyhovující, důvody napadeného rozsudku.